

Arrest

nr. 68 827 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (D. H.), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U werd op 12/10/1981 te Talin geboren. U bent gehuwd met (A. L.) (OV (...)). Uw vader (D. B.) (OV (...)) werd omwille van zijn politieke activiteiten vervolgd. Hierdoor werden u en uw broer ook lastiggevallen in de zin dat er soms naar uw vader werd gevraagd. Na het vertrek van uw vader naar België in november 2010 begonnen u en uw broer (E.) (OV (...)) een kopieerwinkel. Hiervoor huurden jullie een winkel af die jullie mochten uitbaten. Half januari 2011 kwam (V. L.), een plaatselijke voorzitter van de partijafdeling van Levon Ter Petrosyan, vragen of jullie een pamflet 10000 keer konden kopiëren. Nadat uw broer een prijs had afgesproken ging uw broer ermee akkoord. De dag nadien werden de pamfletten afgeleverd. Op 08/03/2011 ging u samen met uw vrouw, uw broer en uw schoonzus naar een restaurant. Nadat jullie waren aangekomen stapten plots 5 mannen op u en uw broer af. Ze vroegen jullie om mee te gaan

naar buiten. Daar werden jullie in een zwarte terreinwagen geduwd. Nabij een stal moesten jullie terug uitstappen en werd jullie gevraagd waarom jullie deze pamfletten hadden gedrukt. Vervolgens werden jullie geslagen. Na een tijdje konden jullie terug naar huis gaan. Nadat uw moeder hoorde wat er gebeurd was vertelde ze jullie dat jullie winkel in brand was gestoken. Diezelfde avond stapte uw moeder naar de politie om klacht in te dienen. Er werd haar echter enkel gezegd dat haar zonen dat drukwerk beter niet hadden gedaan en dat de politie niets kon doen. De dag nadien stapte uw moeder naar het provinciale politierechtspraak, maar ook daar kreeg haar klacht geen gehoor. Enkele dagen later hoorde uw broer dat de brandweer opzettelijk te laat was gekomen om de brand in uw winkel te blussen. Toen hij op 15/03/2011 naar buiten stapte werd uw broer door enkele mannen naar hun auto geroepen. Hij kreeg te horen dat indien er nog klachten zouden worden ingediend men jullie zou vernietigen. Hierop besloten u en uw broer (E.) om samen met jullie echtgenotes het land te verlaten. Op 17/03/2011 verlieten jullie per vliegtuig Armenië. De dag nadien kwamen jullie in België aan waar jullie op 23/03/2011 een asielaanvraag indienden. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: de geboorteakte van uw vrouw, jullie huwelijksakte en uw militair boekje.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege het drukwerk dat u en uw broer aan de partij van (L. P.) afgeleverd hebben en omwille van de politieke activiteiten van uw vader. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden talrijke tegenstrijdigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnen.

Zo liggen de 10.000 pamfletten die u en uw broer moesten drukken aan de basis van jullie vervolgingsproblemen. Echter legden jullie beiden uiteenlopende verklaringen af aangaande de opzet van dit door jullie gedrukte pamflet. Behalve het feit dat uw broer (E.) de boodschap 'Strijd strijd tot het einde' twee maal op het pamflet meende te moeten zien, waar u dat slechts één maal doet (zie bijlage 1 en 2 in het administratief dossier), dient vooral te worden gewezen op uw verklaring dat na het drukken nog een foto aan het pamflet zou worden toegevoegd. Uw broer zou dit immers gehoord hebben van de persoon die de bestelling plaatste (CGVS p.4). Toen uw broer met uw verklaringen werd geconfronteerd ontkende hij hier iets van te weten (CGVS (E.) p.7).

Voorts verklaarde uw broer dat de winkel over 2 kopieerapparaten beschikte terwijl u slechts 1 ter sprake bracht (CGVS (E.) p.5, CGVS p.4). Toen u hiermee geconfronteerd werd stelde u enkel dat u zich misschien vergist had (CGVS p.4). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou weten hoeveel kopieerapparaten jullie winkel had. Verder verklaarde u dat jullie in 2008 begonnen met het uitbaten van de winkel terwijl uw broer verklaarde dat jullie pas in 2010, na het vertrek van jullie vader, hiermee begonnen (CGVS p.3, CGVS (E.) p.5.8). Toen hij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde hij enkel dat u zich had vergist (CGVS p.8).

Betreffende het feit dat jullie op 08/03/2011 werden meegenomen werd wederom een tegenstrijdigheid tussen u en uw broer vastgesteld. Uw broer verklaarde immers dat jullie nog niets hadden gegeten toen zij binnenkwamen terwijl u verklaarde wel al gegeten te hebben (CGVS (E.) p.6, CGVS p.5). Toen u met zijn verklaring werd geconfronteerd stelde u enkel dat jullie wel al hadden gegeten wat de tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS p.5).

Verder werd een onaannemelijk gebrek aan kennis bij u vastgesteld over zaken die raken aan de kern van uw relaas. Zo hebt u er geen weet van of er een politieonderzoek naar de brandstichting van jullie winkel is gevoerd. U gaat er immers enkel van uit dat dit niet werd gedaan (CGVS p.6). U weet zelfs niet of de eigenaar van het door u gehuurde winkelpand de brand bij de politie heeft aangeklaagd. U weet tenslotte ook niet of de eigenaar van de winkel problemen heeft gekend. U nam immers zelfs de moeite niet om hem sinds de start van uw problemen te contacteren noch weet u wanneer hij met uw moeder contact zou hebben genomen (CGVS p.6-7).

Voorts leggen u noch uw broer enig document neer ter staving van jullie asielmotieven. Niettemin is het weinig aannemelijk dat jullie geen enkel bewijs kunnen neerleggen ter ondersteuning van jullie relaas. Noch van de klachten, noch van de brandstichting of zelfs maar van het feit dat jullie een kopieerwinkel uitbaat hebben leggen jullie enige materiële ondersteuning neer.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat de asielaanvraag van uw vader bedrieglijk werd bevonden waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw vader wordt vervolgd.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De geboorteakte van uw vrouw, jullie huwelijksakte en uw militair boekje bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en *"van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht."*

2.1.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning of toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus heeft geweigerd omwille van het feit dat de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden, de vaagheden en de onnauwkeurigheden inzake verzoekers vervolgingsfeiten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op fundamentele wijze ondermijnen. Bovendien legt noch verzoeker noch zijn broer enig document neer ter staving van hun asielrelaas en merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat de asielaanvraag van de vader van verzoeker bedrieglijk werd bevonden waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker omwille van zijn vader wordt vervolgd.

2.1.5. Waar verzoeker stelt dat de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar zijn situatie in de context van de politieke gebeurtenissen in Armenië anno 2008 verwijst de Raad naar het gestelde onder het punt 2.1.3. en wijst de Raad er bovendien op dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond.

2.1.6. Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden niet, doch tracht deze te minimaliseren door te stellen dat deze niet kunnen worden weerhouden als zijnde fundamentele tegenstrijdigheden. De Raad merkt echter op dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen details betreffen maar betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij in elke fase van de procedure coherente en eenduidige verklaringen aflegt, ontdaan van elke tegenstrijdigheid. De vastgestelde tegenstrijdigheden worden in concreto niet betwist, en blijven derhalve onverminderd overeind. Bovendien steunt de bestreden beslissing niet enkel op voorgaande tegenstrijdigheden maar heeft het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven de commissaris-generaal doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.1.7. Aangezien verzoeker niets inbrengt tegen het motief in de bestreden beslissing dat een onaanneemlijk gebrek aan kennis bij hem werd vastgesteld over zaken die de kern van zijn relaas aanraken, wordt deze als vaststaand beschouwd en maakt de Raad deze tot de zijne.

2.1.8. Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel document ter staving van zijn relaas heeft voorgelegd doch stelt dat hij in allerijl is moeten vluchten waardoor hij geen materiële bewijzen kon vergaren. Verzoeker betoogt dat bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen in ondergeschikte orde de verklaringen van de asielzoeker volstaan voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker stelt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, wijst de Raad erop dat deze verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk moeten zijn en dat deze niet mogen behept zijn met hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden. Aangezien verzoeker zijn asielrelaas niet heeft geconcretiseerd aan de hand van bewijsstukken of begin van bewijs, zijn de verklaringen van verzoeker noodzakelijkerwijze de enige basis voor de beoordeling van zijn asielrelaas. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen. Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat zijn verklaringen samenhangend en geloofwaardig zijn. Ook dient er opgemerkt te worden dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken, wat in casu het geval is, het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. De Raad beklemtoont nogmaals dat moet rekening gehouden worden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Het betoog van verzoeker dat hij geen stavingsstukken kan voorleggen omdat hij in allerijl is moeten vluchten kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

2.1.9. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij, tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.1.10. Wat betreft het verzoek tot schorsing wijst de Raad verzoeker er op dat het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal automatisch schorsend is. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits diens toestemming.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.1.11. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER